

Utrecht april 2018

Anton en Clara

Wanneer hij de deur van het café opent, klinkt het belletje van een buurtwinkel uit zijn jeugd. Even een moment ergernis. Sinds hij niet meer werkt rukt het verleden steeds vaker op. Hij prent zich hardnekkig in, dat hij vooruit wil zien. Met een actief leven vol vrijblijvende toekomstfantasieën blijft hij de oprispingen uit het verleden zo veel mogelijk de baas.

Binnen komt een vlaag van weemoed langs en is meteen weer voorbij. Hij komt al twintig jaar nauwelijks meer in cafés en al helemaal niet in een oud bruin café in de stad. Het ruikt schoon tegenwoordig in zo'n café. Om deze tijd is het een rustig oude-mannencafé en vanavond waarschijnlijk een druk studentencafé, net als de cafés in Amsterdam waar ze samen wel kwamen.

Clara zit aan een tafeltje achterin. Haar verbaasde, licht ironische blik kent hij niet. Ingestudeerd of niet, hij vindt het wel leuk. En wel prettig eigenlijk, een beetje spottend en sowieso beter dan verwijtend.

'Dag Anton. Nou, zeg het dan maar meteen.'

Daar trapt hij niet in, hij neemt zijn tijd. Hij gaat zitten op de vaste bank tegen de muur en schuift iets in haar richting. Zijn tas zet hij naast zich op de bank.

'Dag Clara. Nou, je hebt het al begrepen. Er is iets op onze weg gekomen, dat we samen moeten oplossen.'

Bernd en Bryce

Bernd ziet al van ver dat de man op de platte steen zit. De hond ligt aan zijn voeten. De man moet veel ouder zijn dan hij eerder dacht.

'Koffie?' vraagt de man terwijl hij naar de grote thermosfles grijpt die naast hem op de grond staat.

Bernd gaat ook op de steen zitten. De man zet een grote mok koffie naast hem op de steen en legt er een brok stevige koek naast.

De hond is met een simpel touw vastgebonden aan de broekriem van de man en kijkt Bernd aan zonder overeind te komen.

Zeker vijf minuten zwijgen ze. Bernd kijkt af en toe even opzij en ziet dat de man strak voor zich uit kijkt, kleine knikbewegingen maakt en onhoorbaar mompelt. Een magere oude man met een ernstige en zachte uitdrukking op zijn gegroefde gelaat. Bernd voelt zich nu de indringer, het is opeens zijn steen niet meer. Hij wil niet inbreken in het leven van deze man van de eenzame vlakte, maar wel met hem kennismaken. Hij voelt zich bezwaard, dat hij buiten de man om al over hem weet.

'Ik heb in het dorp gehoord dat u Bryce heet. Ik ben Bernd.'

'Dat weet ik.'

'Lekker, die koek, wat is het?'

'Lemoncake, de beste,' zegt de man, terwijl hij in de verte blijft kijken.

'Dat geloof ik,' zegt Bernd. Hij durft niet over Annie's Lemoncake te beginnen. 'Is het Schots?'

Tessa had de titel bedacht: *Verborgen verlies*. Ilse vindt de titel een beetje zwaar klinken, maar wel mooi. De een verbergt zijn verlies, de ander moet het terugzoeken. Precies het verschil tussen haar broer en zichzelf. Iedereen heeft er bij verloren en iedereen gaat daar anders mee om.

‘Heb je het al aan je moeder gegeven?’ had Tessa haar gevraagd.

‘Nee, ze wil het niet hebben, maar ze is best trots op me.’

‘Waarom wil ze het niet lezen? Ze heeft het hele proces toch een beetje gevolgd?’

‘Ja, het proces wel, maar ik heb het met haar nooit echt over de inhoud gehad. Tegen mij heeft ze meteen gezegd dat ze het niet zou gaan lezen. Misschien is ze bang dat ze zelf de dingen heel anders ziet of voelt.’

‘Ja, dat kan ik begrijpen, maar toch jammer. En Jack?’

‘Tot mijn verrassing wil hij het graag hebben. Als hij er maar niet met mij over hoeft te praten. Dat zei hij er wel meteen bij, maar het valt me sowieso mee.’

*

Jack vindt het knap wat zijn grote zus gedaan heeft. Een echt boek en nog leuk geschreven ook. Maar wat moet hij ermee? Ze heeft een kopie van een oude foto meegestuurd. Zij tweeën met hun vader. Wat wil ze daarmee? Hem erbij betrekken? De foto roept de tijd op dat vader en moeder het altijd druk hadden. Het verschil tussen de twee was dat je vader nooit zag, behalve blijkbaar voor op de foto, en dat moeder alles voor hen deed. Moeder had op de foto moeten staan met haar droevige blik die hij toen nog niet kon vertalen naar bezorgdheid en vermoeidheid.